

5/1/17

I Stjernerne staar det skrevet...

Nordisk Films Co.

har atter haft Heldet med sig ... eller
rettere: dets Instruktører og Skuespillere
har paa ny, i Kraft af deres Dygtighed og
Fantasirigdom, tilkæmpet sig
en stor og velfortjent Succes.

Æren for denne kunstneriske Sejr
tilkommer i lige Grad

Fru Ellen Aggerholm

og hendes to Medspillende,

Hr. Alf Blütecher

og

Hr. Svend Rindom.

3 Akter. 50 Afdelinger.

5 Januar 1917

Aldrig har en Film
saa gribende skildret
Kærlighedens Magt
over Kvindehjærtet!

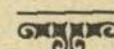
PERSONERNE:

Professor Edwin Ross,
Astronom.
Alfi, hans Hustru.
Dr. Bangert, Astronom.

Afdelinger

1. En flittig Videnskabsmand.
2. Under Astronom-Kongressen.
3. Hans unge Hustru.
4. Kongressisterne paa Besøg.
5. Garden-party.
6. Ungdomsvenner.
7. Dr. Bangert har tabt sin Selvtillid.
8. Brændende Ærgærrighed.
9. Observatoriet besés.
10. Kysset!
11. Professor Ross' store Opdagelse.
12. Den nye Stjerne i Orion.
13. „Verdensberømmelsen er mig vis!“
14. Farvel til Hjemmet.
15. Paa Foredragsrejse.
16. Et Kærlighedsbrev.
17. Tjenestepigen faar fri.
18. I den sene Aften.
19. Stævnemødet.
20. Hans frække Bøn.
21. Hendes Mands Optegnelser.
22. Paa Højskolen.
23. Posten kommer.
24. Hovedstads-Avisen.
25. En Sensations-Notits.

26. Dr. Bangerts Opdagelse.
27. Professor Ross' Hjemfærd.
28. En Deputation af Videnskabsmænd.
29. For sent.
30. Hvert Minut er kostbart!
31. Extratog!
32. Paa Lokomotivet.
33. Det store Møde i Videnskabs-Selskabet.
34. Dr. Bangerts store Tale.
35. Alfis Samvittighedsnag.
36. Et pinligt Oprin.
37. „Han har stjalet mit Arbejde!“
38. Mægling forgæves.
39. En Æresret skal dømme!
40. Ross gennemgaard sine Papirer.
41. Bangerts Brev findes.
42. Hans Kærlighedslykkes Forlis.
43. Professor Ross dømmes til at give Bangert en offentlig Undskyldning.
44. Fru Alfi kommer.
45. Hendes Skriftemaal.
46. Mand og Hustru.
47. „Mellem os er alt forbi!“
48. Paa Observatoriet.
49. Under de tause Stjerner.
50. Døds-Springet.

ELLEN AGGERHOLM

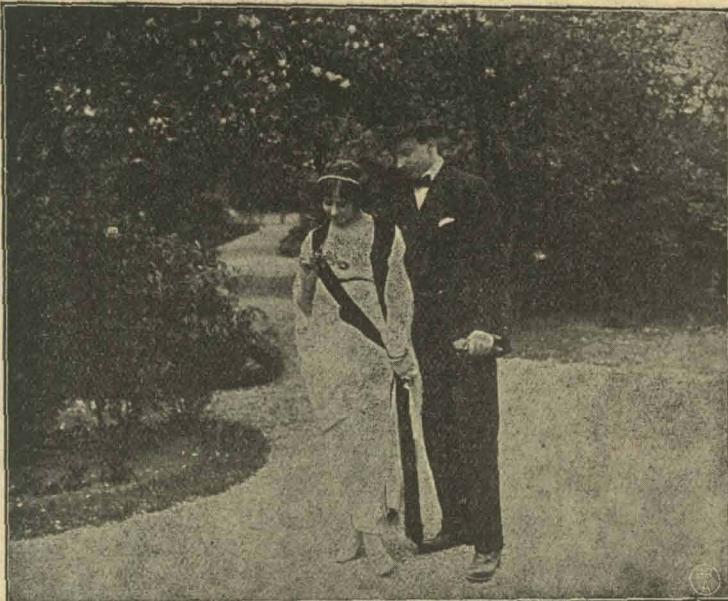
DR
A

I Stjernerne staar det skrevet . . .

Alfi er gift med den anseete Astronom, 'Professor Edwin Ross. Forholdet mellem de to Ægtefæller er ikke det allerbedste. Professoren er en strengt alvorlig Mand, der er saa helt og holdent optaget af sin Videnskab. Alfi er saaledes ganske henvist til sig selv, og da hun ikke er fri for at være lidt fornøjelsessyg, føler hun sin Ensomhed dobbelt trykkende. Med Begærighed griber hun derfor ogsaa Lejligheden til Fest, da der netop afholdes en Astronomkongres i Byen, idet hun beder sin Mand invitere Kongressens Medlemmer til at besøge dem.

Blandt Kongresdeltagerne er Dr. *Bangert*, en Ungdomsven til Alfi. Han har i sin Tid bejlet til hende, men dengang foretrak hun *Edwin Ross*. Nu fornyer hun med

Fristeren!

Videnskabeligt Tyveri.

Glæde Bekendtskabet, saa meget mere som det synes, som om Dr. Bangert har bevaret sin Interesse for hende. De finder hurtigt igen den fortrolige Tone fra gamle Dage. Han udøser sit Hjærté for hende, fortæller om sine Maal og sine Planer. Nu som dengang er han opfyldt af en brændende Ærgerrighed. Hans Drøm er at fremkomme med en Opdagelse, der med ét Slag vil sikre ham Verdensberømmelsen, men alt, hvad han foretager sig for at naa hertil, mislykkes. Med Misundelse nævner han den jævn-

aldrende Studiekammerat Edwin Ross, hvem Heldet bestandig har fulgt, og som netop — som Resultat af en lang Række Undersøgelser — endelig har konstateret en ny Stjernes Tilstedeværelse og fastslaaet dens Bane. Af flere Grunde vil han imidlertid først senere forelægge sin Opdagelse for Offentligheden.

Skuffet Ærgerrighed indgiver nu Dr. Bangert den forbryderiske Idé at benytte sin Indflydelse over Alfi til at stjæle hendes Mands Optegnelser vedrørende den nye

Blandt Højskole-Ungdommen.

Stjerne. Alfi, der ganske lader sig forblinde af sin Ungdomskærlighed, kan ikke længere skelne mellem ondt og godt, mellem rigtigt og urettigt; hun skaffer Dr. Bangert Papirerne med de værdifulde Beregninger.

Nogle Dage senere læser Professor Ross, der for Tiden opholder sig paa en Højskole, hvor han har lovet at holde en Serie Foredrag, i Aviserne, at den unge Astronom Dr. Bangert har konstateret Tilstedeværelsen af en ny Stjerne i Orionsbilledet og samme Eftermiddag i et

Med Extratog!

Foredrag i Videnskabernes Selskab vil fremlægge Resultaterne af sit Arbejde. Professor Ross, hvis første Tanke selvfølgelig er, at Bangert paa uretmæssig Maade maa have tilvendt sig hans hemmelige Optegnelser, tager saa hurtigt, han kan, ind til Byen for at overvære Foredraget i Videnskabernes Selskab. Han naar akkurat tidsnok til at høre Dr. Bangert udvikle, hvorledes han er naaet til sit Resultat. Punkt for Punkt genkender Professor Ross sine Talopstillinger og Beregninger, og da Bangert

Dr. Bangert fremlægger Beviset for „sin“ Opdagelse.

forlader Talerstolen, styrter Ross frem og udslynger en Beskyldning mod Taleren for at have stjaalet hans Opdagelse. De tilstedevarende Videnskabsmænd søger at mægle, men Ross nægter at tage sin Beskyldning tilbage og forlanger tværtimod nedsat en Æresret, hvis Afgørelse han til Gengæld forpligter sig til at underkaste sig.

Fra Videnskabernes Selskab begiver han sig lige hjem for at samle de nødvendige Beviser mod Bangert. Ved at se efter i sine hemmelige Gemmer, opdager han, at hans

Et dramatisk Oprin for Æresretten.

Beregninger er forsvundne, men paa deres Plads finder han en Lap Papir, der afslører for ham, at hans egen Hustru har været Bangert behjælpelig med Tyveriet, og hvoraf han tillige ser, at der mellem de to bestaar et utiladeligt Forhold. Sedlen, der indeholder en Aftale om et Stævnemøde, har Alfi tabt, da Dr. Bangert tilvendte sig Optegnelserne.

Professor Ross er ganske klar over, at denne Stump Papir vilde være tilstrækkeligt Bevis, men han kan ikke

„Melle m os er alt forbi!“

faa sig selv til at fremlægge den i Retten, hvorved han jo kun vilde opnaa at bekendtgøre sin Hustrus Skændsel for Alverden. Han erkender derfor overfor Reitens Medlemmer, at han har fejlet, og han dømmes til at give Dr. Bangert en offentlig Undskyldning.

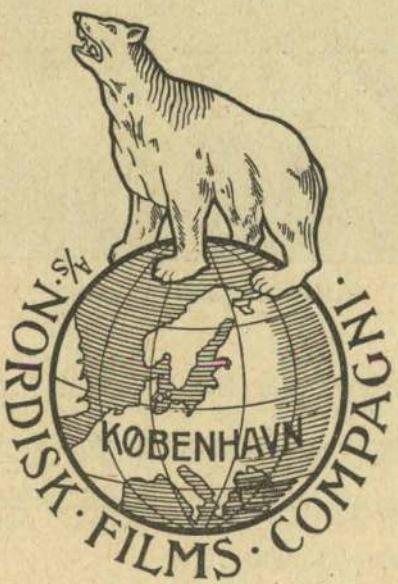
Men Alfi, der véd, hvor ærekær hendes Mand er, og derfor forstaar, hvilket betydeligt Offer han bringer hende, bliver nu klar over, hvem af de to Mænd hendes Hjærte egentlig tilhører. Hun bekender, at Dr. Bangert har tvun-

„Hun kan ikke reddes!“

get hende til at stjæle Beregningerne. Hendes Anger kommer imidlertid for sent; Edwin Ross vil intet mere vide af hende — og ude af sig selv af Sorg og Skam styrter hun sig ud fra Observatoriets Kuppel.

REKLAMETRYKKERIET
BØGSEN & PETERSEN
AARHUS

THE NEW STAR

Produced and Exclusively Controlled by

THE NORDISK FILMS CO., LTD.,
(Exclusive Department),

166-168-170 WARDOUR STREET, LONDON, W.

Telephone : Gerrard 6172,

Telegrams : Norfilcom, Ox London.

Featuring
Ellen Aggerholm.

THE NEW STAR.

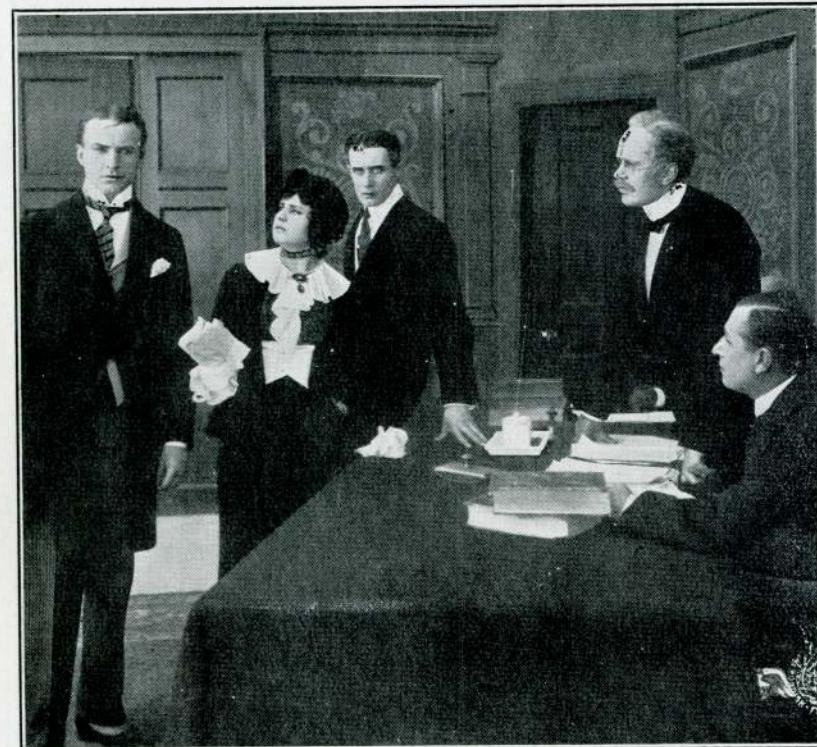
A DRAMA IN THREE PARTS.

THREE was a great stir in Professor Ross's observatory on the day he invited a party of astronomical friends to come and view the new star he had discovered through his powerful telescope. Among the visitors Helen, the professor's wife, recognised a friend of her childhood, by name Harold Rogers, who was also keenly interested in the science. On the departure of the party Helen wrote a long description of the strange planet at her husband's dictation, the precious papers being afterwards locked in the safe. They were a happy couple that evening, as they stood arm in arm at the top of the observatory stairs contemplating the fame and fortune that would soon be theirs.

Some days later Ross left home for the purpose of delivering a lecture on astronomy at a college in the country. He had no sooner gone than Helen received

a letter from Harold stating that he was coming to see her. Soon after he arrived. He immediately demonstrated an interest in the professor's observatory. Quite casually he brought the conversation round to the subject of the new star and suggested in a friendly way that he should like to see the professor's papers relating to it. Not suspecting any ulterior design on the part of Rogers, Helen unlocked the safe and brought out a bundle of astronomical documents for his inspection. While her back was turned for a moment he abstracted the matter describing the new star, and returned the rest of the papers to Helen. Then they descended the stairs, but not before Helen had inadvertently dropped Harold's letter on to her husband's desk.

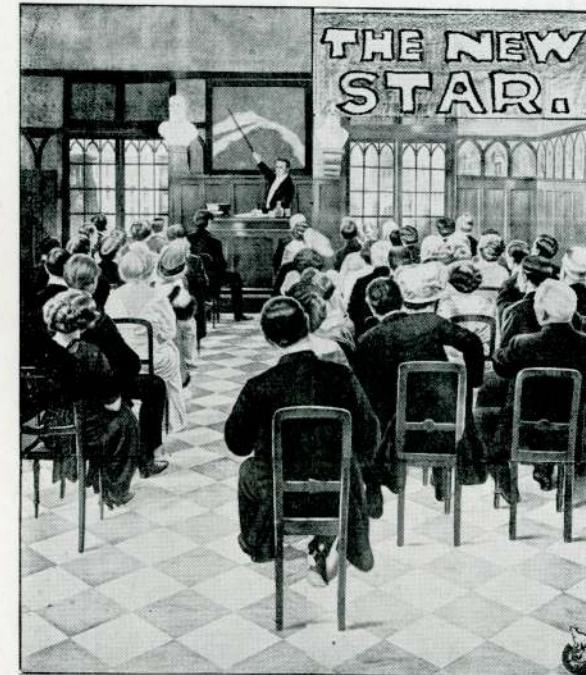
Just before leaving the college for home Professor Ross was amazed to read in the paper that "Mr. Harold Rogers will give a lecture on 'The New Star,' his wonderful discovery, at the Astronomical Society."Flushed with indignation he hastened home on the very evening of the lecture and made straight for the hall of the Society. There Rogers had just concluded his lecture, and was about to be presented with a testimonial by the Fellows, when Ross rushed in. He denounced the impostor before them all, and in reply to their incredulous questions affirmed that he was willing to bring his claim before the Court of Honour, who would surely be able to prove to the world that he, and not Rogers, was the discoverer of the new star.

On reaching home he went first into the observatory, where his eyes lighted on the letter which Rogers had sent to his wife. Now, faced, as it seemed, with a double indignity, he accused Helen of unfaithfulness, which she denied. Then, hastily opening the safe, he found the proofs of Roger's real guilt. The papers had been stolen!

At the Court of Honour next day he had to admit, that although his papers had gone, he had no direct evidence that Rogers had taken them, and the court was on the point of declaring in the latter's favour when Helen rushed in and confessed all. That finally overwhelmed the professor, who spurned his wife from him and went off dejectedly alone.

The same evening Helen returned to the observatory, mounted the stairs of the tower and threw herself off. Ross saw the swaying figure from a distance and ran to save her if possible. But he was too late. He could only pick up the battered body and carry it tenderly into the house.

12-Sheet.

6-Sheet.

Bookings can be arranged through:—

WEISKER BROS., Ltd.,

Kinema House, London Road,
LIVERPOOL.

Also at

Manchester : 2 Long Millgate,
Belfast : 15 Pottinger's Entry,
Dublin : 205 Gt. Brunswick St.

{ For LANCASHIRE
CHESHIRE
NORTH WALES
IRELAND

NEW CENTURY FILM SERVICE,

42 Park Place, **LEEDS.**

{ For YORKSHIRE

NEW CENTURY FILM SERVICE,

71 Norfolk St., **SHEFFIELD.**

{ For NOTTINGHAMSHIRE
DERBYSHIRE

THE NORTH EASTERN EXCLUSIVE CO.

7 Collingwood Street,
NEWCASTLE-ON-TYNE.

{ For NORTHBUMBERLAND
CUMBERLAND
DURHAM
WESTMORELAND

GREEN'S FILM SERVICE,

182 Trongate, **GLASGOW.**

{ For SCOTLAND

THE KINEMATOGRAPH TRADING CO.,

82 Hill Street, **BIRMINGHAM.**

{ For BIRMINGHAM
and MIDLAND COUNTIES

EMPIRE CINE SUPPLIES,

18 High Street, **CARDIFF.**

{ For SOUTH WALES

G. W. ALLEN,

15 Victoria Park, Fishponds, **BRISTOL.**

{ For GLOUCESTER and SOMERSET

THE NORDISK FILM CO.,

Limited,

166, 168, 170 Wardour St., **LONDON, W.**

{ For LONDON
and all remaining territory

Den nye Stjerne.

Personerne:

Professor Edvin Ross, Astronom... Herr Alf Blütecher
Alfi, hans Hustru..... Fru Ellen Aggerholm
Dr. Bangert, Astronom..... Herr Svend Rindom

Alfi er gift med den ansete Astronom, Professor Edvin Ross. Forholdet mellem de to Ægtefæller er ikke det allerbedste. Profesoren er en strengt alvorlig Mand, der er saa helt og holdent optaget af sin Videnskab. Alfi er saaledes ganske henvist til sig selv, og da hun ikke er fri for at være lidt fornøjelsessyg, føler hun sin Ensomhed dobbelt trykkende. Med Begærighed griber hun derfor ogsaa Lejligheden til Fest, da der netop afholdes en Astronomikongres i Byen, idet hun beder sin Mand invitere Kongressens Medlemmer til at besøge dem.

Blandt Kongresdeltagerne er Dr. Bangert, en Ungdomsven til Alfi. Han har i sin Tid bejlet til hende, men dengang foretrak hun Edvin Ross. Nu fornyer hun med Glæde Bekendtskabet, saa meget mere som det synes, som om Dr. Bangert har bevaret sin Interesse for hende. De finder hurtigt igen den fortrolige Tone fra gamle Dage. Han udøser sit Hjerte for hende, fortæller om sine Maal og sine Planer. Nu som dengang er han opfyldt af en brændende Ærgerrighed. Hans Drøm er at fremkomme med en Opdagelse, der med ét Slag vil sikre ham Verdensberømmelsen, men alt, hvad han foretager sig for at naa hertil, mislykkes. Med Misundelse nævner han den jævnaldrende Studiekammerat Edvin Ross, hvem Heldet bestandig har fulgt, og som netop - som Resultat af en lang Række Undersøgelser - endelig har konstateret en ny Stjernes Tilstedeværelse og fastslaaet dens Bane. Af flere Grunde vil han imidlertid først senere forelægge sin Opdagelse for Offentligheden.

Skuffet Ærgerrighed indgiver nu Dr. Bangert den forbryderiske Idé at benytte sin Indflydelse over Alfi til at stjæle hendes Mands Optegnelser vedrørende den nye Stjerne. Alfi, der ganske lader sig forblinde af sin Ungdomskærlighed, kan ikke længere skelne mellem

ondt og godt, mellem rigtigt og urigtigt; hun skaffer Dr. Bangert Papirerne med de værdifulde Beregninger.

Nogle Dage senere læser Professor Ross, der for Tiden opholder sig paa en Højskole, hvor han har lovet at holde en Serie Foredrag, i Aviserne, at den unge Astronom Dr. Bangert har konstateret Tilstedeværelsen af en ny Stjerne i Orionsbilledet og samme Eftermid-dag i et Foredrag i Videnskabernes Selskab vil fremlægge Resultaterne af sit Arbejde. Professor Ross, hvis første Tanke selvfølgelig er, at Bangert paa Uretmæssig Maade maa have tilvendt sig hans hemmelige Optegnelser, tager saa hurtigt, han kan, ind til Byen for at overvære Foredraget i Videnskabernes Selskab. Han naar akkurat tids-nok til at høre Dr. Bangert udvikle, hvorledes han er naaet til sit Resultat. Punkt for Punkt genkender Professor Ross sine Talopstil-linger og Beregninger, og da Bangert forlader Talerstolen, styrter Ross frem og udslynger en Beskyldning mod Taleren for at have stja-alet hans Opdagelse. De tilstedeværende Videnskabsmænd søger at mægle, men Ross nægter at tage sin Beskyldning tilbage og forlanger tværtimod nedsat en Åresret, hvis Afgørelse han til Gengæld forplig-ter sig til at underkaste sig.

Fra Videnskabernes Selskab begiver han sig lige hjem for at samle de nødvendige Beviser mod Bangert. Ved at se efter i sine hemmelige Gemmer opdager han, at hans Beregninger er forsvund ~~ne~~, men paa deres Plads finder han en Lap Papir, der afslører for ham, at hans egen Hustru har været Bangert behjælpelig med Tyveriet, og hvoraf han tillige ser, at der mellem de to bestaar et utiladeligt Forhold. Sedlen, der indeholder en Aftale om et Stævnemøde, har Al-fi tabt, da Dr. Bangert tilvendte sig Optegnelserne.

Professor Ross er ganske klar over, at denne Stump Papir vilde være tilstrækkelig Bevis, men han kan ikke faa sig selv til at frem-lægge den i Retten, hvorved han jo kun vilde opnaa at bekendtgøre

sin Hustrus Skændsel for Alverden, Han erkender derfor overfor Ret-
tens Medlemmer, at han har fejlet, og han dømmes til at give Dr.
Bangert en offentlig Undskyldning.

Men Alfi, der ved, hvor ærekær hendes Mand er, og derfor for-
staar hvilket betydeligt Offer, han bringer hende, bliver nu klar
over, hvem af de to Mænd hendes Hjerte egentlig tilhører. Hun
bekender, at Dr. Bangert har tvunget hende til at stjæle Beregnin-
gerne. Hendes Anger kommer imidlertid for sent. Professor Ross
vil intet mere vide af hende, og af Sorg og Skam styrter hun sig
ud fra Observatoriets Kuppel.

00000000000000000000

Der neue Komödien.

Die Tragödie eines Astronomen.

Drei Akte.

Personen:

Professor Römer, Astronom
Alfi, seine Frau
Dr. Geyer, Astronom

Professor Römer bewohnt mit seiner jungen, schönen Frau eine weisse Villa, welche hohe Parkbäume geheimnisvoll beschattet. Aber die glücklichsten Stunden verlebt der Gelehrte nicht in den kühlen Lauben des Gartens, nicht in den elegant ausgestatteten Räumen des Hauses, sondern in dem Observatorium auf dem Dach, angesichts des gestirnten Himmels. Römer ist ein berühmter und erfolgreicher Astronom, sein Fernrohr, seine Tabellen und Himmelskarten nehmen in seinem Leben einen so grossen, wichtigen Platz ein, dass er die Dinge des alltäglichen Daseins, nur zu oft darüber vergisst, und Alfi sich ein klein wenig vernachlässigt fühlt, obwohl die Ritterlichkeit und die Güte ihres Mannes sie oft beschämen.

Da findet sie auf einem Kongress ihren Jugendfreund Dr. Geyer wieder, dessen leidenschaftliches Temperament sie sofort gefangen nimmt, steht es doch in so schroffem Gegensatz zu dem abgeklärten Wesen Professor Römers. Dr. Geyer ist trotz seines brennenden Ehrgeizes in seinem astronomischen Forschen bisher zu keinen bedeutenden Resultaten gelangt. Ihm fehlt die Geduld und die Pflichttreue seines berühmteren Kollegen. Neid und Eifersucht, die ihn erfüllen, bestimmen ihn, die Neigung, die er in Alfi erweckt hat, zur Flamme zu entfachen, in der Römers Ehre und Glück zu Asche brennen. Ahnungslos lebt der grosse Astronom seinen Forschungen. Jahrelange, mühevolle Arbeit steht dicht vor ihrem Ziel. In einer herrlichen, sternenhellen Nacht fährt er seine

Entdeckung zu Ende. Es ist ihm gelungen, der Bahn eines neuen Kometen auf die Spur zu kommen. Die Notizen, Ziffern, Berechnungen, welche er - zitternd vor Erregung - seiner Frau diktiert, werden seinen Namen unsterblich machen, unsterblich wie der Stern es ist, der von nun an nach seinem Entdecker heissen wird.

Eine Vortragsreise, welche er am nächsten Morgen antreten muss, zwingt ihn, die Veröffentlichung seiner Entdeckung bis zu seiner Rückkehr aufzuschieben. Während der Abwesenheit ihres Mannes empfängt Alfi den Jugendfreund. Die weiche Sommernacht lockt in das Observatorium hinauf, von dessen Altan man einen weiten Blick über die Wipfel der Bäume und die schlummernden Blumenbeete hat. Dort oben aber verrät Alfi das Geheimnis ihres Mannes. Kaum ist ihr das erste Wort ent schlüpft, so macht sie sich schon die bittersten Vorwürfe. Denn Dr. Geyers Blick erschreckt sie tief. Gieriges, unbeherrschtes Interesse und ein merkwürdiger Triumph spiegeln sich darin. Geyer verlangt die Aufzeichnungen Römers zu sehen. Zwar macht Alfi einen schwachen Versuch, den Besitz ihres Mannes zu verteidigen, aber sein Wille siegt auch diesmal. Gehorsam öffnet sie den Geheimschrank, der die kostbaren Notizen enthält. Mit bebenden Händen blättert Geyer in den Papieren. Dann setzt er sich an den Schreibtisch und greift nach einem weißen unbeschriebenen Block. Jetzt erst begreift Alfi die versteckte Absicht des Mannes, dem sie sich ausgeliefert. Aber ihre Tränen, ihre flehenden Bitten, was kümmern sie ihn! Sein heißester Wunsch geht in Erfüllung, Ruhm und Ehre stehen ihm bevor, und ihn deckt das Weib des Detrogenen und bestohlenen Mannes. Warum zögern in einer Sache, die so sicher, so gefahrlos ist wie diese? Als er geht, trägt er die Abschrift der Notizen in seiner Tasche, doch sein Abschied von der völlig gebrochenen Frau ist überlastet und gleichgültig. Sie hatte ihn alles gegeben, was er ersehnte. Von nun ab kann sie ihm nur im Wege stehen.

Alfi, die ihre Liebe vergeudet, missbraucht und zwiefach geschändet sieht, auf der die schwerste Schuld ruht, die je auf einem Weibe gelastet, verlebt Tage so qualvoller Reue und fiebernder Angst, dass sie zuletzt ein Ende so oder so herbeiwünscht.

Unterdessen trifft Geyer Vorbereitungen, um mit der gestohlenen Entdeckung an die Öffentlichkeit zu treten.

An dem letzten Tage, den Professor Römer in der Studienanstalt, zu der ihn seine Vortragsreise geführt hat, verlebt, liest er in der Zeitung, dass am nämlichen Nachmittag der Astronom Dr. Geyer über seine aufsehenerregende Entdeckung eines neuen Kometen in der "Gesellschaft für Astronomie" Bericht erstatten wird. Die Andeutungen, welche die Zeitung im Anschluss an diese Notiz macht, lässt es Professor Römer für gewiss erscheinen, dass seine Berechnungen auf unbegreifliche Weise in Dr. Geyers Hände gelangt sein müssen. Sein Lebenswerk steht auf dem Spiel, wenn er nicht jene geplante Berichterstattung verhindern kann. Aber das Schicksal selbst scheint seine Ehrenrettung nicht zu wollen. Durch einen unglücklichen Zufall versäumt er den Schnellzug. Auf einer Lokomotive fährt er hinterher und springt im Fahren auf den letzten Wagen auf. Den Vortragsaal betritt er gerade, als der Präsident der Gesellschaft für Astronomie Dr. Geyer die Verdienstmedaille überreicht. Die Zeichnungen an der Wand, die Karten, alles ist für den Usurpator belastend. Professor Römer zögert nicht, mit seiner furchtbaren Anklage die feierliche Zeremonie zu unterbrechen. Allgemeine Verwirrung, bestürzte Mienen -- Bleich und drohend messen sich die Gegner. Ein Ehrengericht wird eingesetzt -- Dann kehrt Römer, elend und zerbrochen, in sein Heim zurück. Noch ehe er seine Frau begrüßt hat, eilt er ins Observatorium und untersucht seine Notizen, und hier findet er nun, zwischen den Blättern, ein Briefchen Dr. Geyers an

seine Frau, das ihre Schuld nur zu unwiderleglich enthüllt. Alfi kann nicht leugnen. Reue, Verzweiflung und Scham sprechen aus ihren übernächtigen, verstörten Zügen. Römer wendet sich mit tiefem Grauen ab. Das war die Frau, die ihm heilig war, so tief sank das Weib, dem er vertraute. Aber wenn auch das, was sie und ihn verband, für immer zertrümmert am Boden liegt, ihr Ruf soll nicht angetastet werden, ihre Ehre soll gewahrt bleiben. Hoch eben im Angesicht der ewigen Sterne zerrcisst Römer den einzigen Beweis, den er zur Unterstützung seiner Anklage erbringen kann. So kommt es, dass das Ehrengericht den Astronomen verurteilt, dem fälschlich beschuldigten Kollegen öffentliche Genugtuung zu geben. Ein höhnisches Lächeln umspielt Geyers Lippen, hoch hebt er das Haupt. Aber in diesen Augenblick tiefster Demütigung für Römer betritt seine Frau den Saal. Ohne einen Blick auf die beiden Männer schwankt sie zum Richtertisch und erzählt die Geschichte ihrer Schande.

Geyer ist dadurch für alle Zeiten gerichtet. Was er tat, wird ihn mit der Schnach einer Gefängnisstrafe beladen. Aber die glänzende Genugtuung, welche Römer erfährt, vermag sein verlorenes Glück nicht mehr zurückzubringen. Er, der inmitten seiner ewigen Sterne ein so reines, hohheitsvolles Leben führte, hat kein Verzeihen und kein Verständnis für Alfi.

Als sie das begreift und erkennt, wie ihr Leben von jetzt ab nur immer tiefer hinabsteigen kann in die Abgründe des Daseins, wirft sie es von sich. Als Römer müden Schrittes heimkehrt und sein Blick zu seinem Observatorium emporsteigt, sieht er, wie eine weisse Gestalt sich von der Brüstung loslässt, und einer verlorenen, ziellos im Weltraum irrenden Sternschnuppe gleich in der Tiefe verschwindet.

Wenige Augenblicke später kniet er vor dem zerschmetterten

(Den nye Stjerne)

-5-

Körper Alfi, und die ersten schweren, heissen Tränen schmelzen seine
Ersatrrung und seinen Zorn.

— o o —

La nouvelle étoile.

Personnages:

Edmond Roche, astronome professeur d'université
Louise, sa femme
Charles Dumont, astronome

Louise est mariée à un astronome illustre le professeur Edmond Roche; mais le mariage n'est pas heureux. Le professeur est un homme très sérieux complètement plongé dans sa science. Ainsi Louise est à peu près livrée à elle-même, et lorsqu'elle adore les plaisirs elle trouve sa solitude fort lourde à supporter. Aussi saisit-elle avec avidité l'occasion qui se présente d'une fête; comme il y a un congrès astronomique dans la ville, elle demande à son mari d'inviter les membres à une réception qu'il donnera en leur honneur.

Parmi les membres du congrès se trouve l'astronome Dumont, un ami de jeunesse de Louise. Autrefois il l'a demandée en mariage mais alors elle préférait Edmond Roche. Elle renouvelle avec plaisir la connaissance, d'autant plus qu'il semble que Dumont a gardé de l'intérêt pour elle. Ils retournent vite le ton intime d'autrefois. Il lui ouvre son cœur, lui parle de ses intentions et de ses projets. Il est toujours rempli d'une ambition brûlante. Son rêve est de faire une découverte qui d'un coup lui assurera la célébrité universelle, mais tout ce qu'il a fait jusqu'ici pour y arriver n'a pas réussi. Il parle avec envie de son camarade d'étude Edmond Roche, que la chance a toujours suivi, et qui justement vient de constater l'existence d'une nouvelle étoile et déterminer sa route. Cependant pour différentes raisons il ne veut publier sa découverte que plus tard.

L'ambition déçue donne à Dumont l'idée criminelle d'em-

poyer son influence sur Louise pour la faire voler les notes de son mari concernant la nouvelle étoile, Louise qui s'est laissé reprendre par son amour de jeunesse, ne peut plus voir la différence entre le bien et le mal, et entre ce qui est juste et ce qui ne l'est pas, alors elle livre les notes précieuses à Dumont.

Quelques jours après le professeur Roche, qui pour le moment se trouve à une école rurale où il doit faire une série de conférences, lit dans les journaux que le jeune astronome Dumont a constaté l'existence d'une nouvelle étoile dans la constellation d'Orion, et que la même après-midi, à la "Société des Sciences", le jeune savant rendra compte des résultats de ses recherches. La première pensée du professeur Roche est naturellement que Dumont d'une manière injuste s'est procuré ses notes secrètes, il se rend aussi vite que possible à la ville pour entendre la conférence dans la "Société des Sciences". Il arrive justement à temps pour entendre Dumont démontrer comment il est arrivé à son résultat. De point en point le professeur Roche reconnaît ses calculs, et lorsque Dumont quitte la chaire le professeur se précipite vers Dumont et l'accuse de lui avoir volé sa découverte. Les hommes de science présents, essayent de les mettre d'accord, mais Roche refuse de retirer son accusation et demande au contraire que l'affaire soit portée devant un tribunal d'honneur, dont il s'engage à accepter la décision.

De la "Société des Sciences" il se rend à la maison pour y prendre les preuves nécessaires contre Dumont. En regardant dans ses tiroirs secrets il découvre que ses notes sont disparues, mais à leur place il trouve un bout de papier qui lui montre que sa femme a aidé Dumont au vol et qu'il existe des relations coupables entre eux. Le bout de papier qui contient la fixation

d'un rendez-vous, a été perdu par Louise lorsque Dumont a pris les notes.

Le professeur Roche, sait très bien, que ce bout de papier n'est une preuve suffisante, mais il ne veut pas le donner au tribunal, car par cela il n'arriverait qu'à exposer le déshonneur de sa femme aux yeux du monde. Il dit par conséquence aux membres du tribunal qu'il a eu tort, et il est condamné à faire une excuse publique à Dumont.

Mais Louise qui sait combien son mari est jaloux de son honneur et comprend le sacrifice qu'il lui fait comprend à présent parfaitement bien lequel des deux hommes elle aime. Elle avoue, que Dumont l'a forcée à voler les notes. Cependant son regret vient trop tard. Le professeur Roche ne veut plus rien avoir à faire avec elle et, désespérée de chagrin et de honte, elle se précipite du dôme de l'observatoire.

HTW'S CO.

COE

WORCESTER MASS.

14002

A/s NORDISK FILMS CO.
COPENHAGUE

BERLIN. LONDRES. NEW YORK. PARIS.
VIENNE. BUDAPEST. MOSCOU.
BARCELONE. SOFIA.

